

ŽIVOT OSAMĚLÉ BĚŽKYNĚ

aneb věci občas nejsou jak se zdají být,
nejsou ani vždy jak bychom je chtěli mít:
zdají se krásnější a jsou ošklivější?
Či je to právě naopak?

Kapitola I.

kapitola I.

Jak je to, Živote? Máš svá tajemna, která neumíme číst a vedeš nás cestami,
kterým nerozumíme.

Či s mistry slova.

Tak i já, šedá myška všednosti usedám a
vypovídám se. Ač vlastně vím: No ano;
ty můj osud znáš

Pochopili jej ale i ti kolem? Vím já sama
dostatečně kudy se ubírám?

Proto mi dovol vypovídat se. Třeba se
najdu....

Žehráme na tebe a spíláme.

Málokdy ti poděkujeme.

A přeci: už tím, že jsme, jsme tvým obrazem; vytváříš nás a obohacuješ
tím, co až po nás další ocení.

Jako je to se skutečnými díly malířskými, sochařskými,

Kapitola 2.

2.kapitola

Osamocení: někoho provází celý život i uprostřed lidí.

Také já jsem od narození, pokud si mohu vzpomenout na dětství byla
odloučená; zdálo by se, že proto, že jsem jiná. Nebo proč?

Začarované tajemství.

Pamatuji si jen, že jsem nechtěla chodit do školky, bylo mi v ní zle.
Všechno v ní bylo cizí.

Můžu za to mé nemoci s vysokými horečkami, které mi jediné z té
doby nejmenšího vnímání vyplouvají na povrch?

Pak přišlo další mučení mé osobnosti: škola.

Jak já chtěla vyniknout! Já, hodné, tichounek dítě z kouta domova: a
první učitelka.

První podraz od ní, výsměch spolužáků.

Postupná ztráta sluchu a zraku mě ještě víc od toho všeho školského
vzdalovala. Laskou nejvěrnější se staly knihy, básně, umění

Kapitola 3.

3. kapitola

- jenomže: cítili-li celou dobu svou samotu a odloučenost? V
deseti mě přilákal Tolstoj, Sinkiewits, Dostojevský, Zola...
 - Všední svět, co to bylo? Úskleby? Hlupáctví mé? V té době již byla
zřetelná má nahluchlost a krátkozrakost. Měla jsem šanci do
Jedličkova ústavu.
 - Mám vyčítat mamince, že se o vše víc nezajímala, protože jí
vylekalo slovo ústav, má předchozí zemřelá sestřička a jiné? Že mě
chtěla zachovat ve své péči?
 - První středoušní operace kolem 8. třídy, první setkání s
češtinářkou, která zaslechla kousíček mého skutečného já. Literární
recitační soutěž, čtvrté místo, postup a....
 - Byla jsem také dobrá, dostala jsem uznání, ale nebylo to mé
vítězství.
 - Už to také přišlo nejspíš pozdě, vycházela jsem školu.
 - A tak šel čas dál v samotě.
- A tady začala klíčit touha novinářská, či raději spisovatelská?

Kapitola 4.

kapitola 4.

- ...a tak jsem to vlastně zvrzla i se střední školou. Uchytila jsem se až s možností dělat sanitárku.
Tato práce mi naplnila život, leč tenkrát jsem to nevěděla. Líbila se mi, ale...;
- ještě stále jsem byla sama.
- No, a přišly dcery, nalezy mojí nevyžčenou lásku a začala honička si vyplnit život jejich láskou.
Někde se koupila chybička,
- byl to můj první muž.
- Nějak jsme si nenašli k sobě cestu. Byla to pouze jeho vina, že píl?
- Dávno vím, že ne. Nějak jsem asi také v té osamělosti dospívání nestihla dost dobře na to vše
nabrat síl, obzvláště, když coby tvor domácí, hýčkaný jsem se s alkoholismem nesetkala.
- A tak na vrcholu života byla další propast.
- Vše odznova, nová rodina, vnoučata, nová nemoc, boreloza, opět ztráta sluchu na jedné
straně. Narodil se syn, kolotoč pokračoval.
- Nastal tolatní syndrom vyhození....
- A najednou, po 15 letech vzdorování jsem se přemohla a odjela loni do Vojkovic zdolat počítač.
kurs. Přitom jsem objevila v K. Varech úžasné Centrum pro zdravotně postižené, skvělé lidi;
- Do cesty mi najednou začali čím dál víc přicházet lidi, kteří mi otevírali dveře mé srdeční komůrky.
- Život je vlastně opravdu dán k náplni pro druhé. Naš život bude prázdný nebude-li naplněn jinými.
- Ale o tom na závěr.

Závěr:

kapitola 5.

- ...a čas běží podle své osy a neptá se: přitom Osud vstupuje do našeho jednání a
konání.
- Přivádí lidi a okolnosti.
- Přivedl mne i do Centra zdravotně postižených a dalo mi nahlédnout osudy jiných
jiným pohledem. Již jsem nebyla ošetrovatelka. Nebyla jsem ani nemocná. Byla jsem
rovnocenná.
- A tak jsem tedy podlehla také počítači.
- Čtěla jsem se vypsat, zaznamenat svá básnění do šuplíku skládaná dlouhá léta.
- Na počítači nalézám najednou lidi, kteří jako já byli, či jsou sami. A tím, že nacházíme
společnou řeč samota ustupuje jim i mně....
- A o tom všem to je.
- Ono se říkáme – počítače: on je to rádoce, přítel, kamarád, řešitel tráblů, ale i okrádač
času; tvor utřený k hádce bez odezvy....
- ...POČÍTAČ.
- ČLOVĚK MUSÍ PROJÍT HORAMI POZNÁNÍ, A STEJNĚ SE PŘED NIM OTEVÍRAJÍ
NOVÉ A NOVÉ OBZORY.
- JE TO ZNAMENÍ ŽE JEŠTĚ NENÍ U KONCE, JEŠTĚ STÁLE JE PŘED NĚM
OTEVŘENÝ SVĚT.